

RP

Una biblioteca per a Bolívia, una per a Nicaragua...

L'any passat, un grup de joves recent llicenciat se'n va anar a Bolívia a crear una biblioteca infantil. Aquest any s'embarquen de nou a l'aventura com a objectiu Nicaragua.

L'Hogar Virgen de la Esperanza. El naixement d'un orfenat.

Una nit, la Germana María Juárez crida a la Germana María José i li diu que han abandonat un nen de pocs dies de vida a l'Hospital Corazón de Jesús de La Paz (Bolívia). Les Germanes, decideixen endur-se'l i cuidar-lo a casa seva mentre intenten trobar una solució. En breu, tenen notícies d'una família de Múrcia, molt interessada en tenir un fill. Els murcians vingueren des de l'altre costat de l'oceà fins a Bolívia per a recollir al menut, entusiasmats amb la idea d'acollir un nou membre a la família.

Malgrat tot, un cop hagueren arribat els futurs pares a El Alto i parlat amb l'advocada, tingueren males notícies. "Els pares no es podien endur el nen, ja que seria fer-ho de manera il·legal sense arreglar els papers". Se'ls comunica a les germanes, doncs, que per tal de donar en adopció als nens és necessari que obrin una Casa (allà anomenat Hogar) i que mantinguin els seus papers en regla. D'aquí neix la idea d'obrir l'Hogar Virgen de la Esperanza per a recollir bebès i donar-los en adopció.

Biblioteca Hogar Virgen de la Esperanza.

“La campanya portava per nom “Un llibre i un euro per a Bolívia”. El llibre havia d’estar en castellà, encara que molts nens el portaven en català, i l’euro era per a costejar les millores de la biblioteca un cop els llibres estiguessin ja a El Alto”

Amb tota la il·lusió del món, obren l’orfenat i arreglen els papers perquè el primer nen, en menys de tres mesos, pugui viatjar a Múrcia amb la seva nova família. Poc a poc comencen a arribar nens a la casa, nou bebès en menys de tres mesos. Gràcies a les ajudes econòmiques, les monges van comprant petits terrenys en els que habiliten tres habitacions per a acollir els petits. Contracten també infermeres i cuidadores perquè els nens no estiguin sols en cap moment. Segons l’època, l’Hogar ha arribat a acollir fins a 32 infants, tot i que la mitjana és de 7 a 9 bebès i uns altres 10 nens de fins a 6 anys.

De totes maneres, el procés d’adopció no és senzill. Tot i que el bebè resideix a la Casa, és necessari per a la seva adopció que els pares biològics renunciïn a ell davant del jutge i que aquest decideixi que ells no el poden criar. De la mateixa manera, els pares adoptants han de passar per un seguit de proves sanitàries i psicològiques perquè se’ls pugui assignar el nen.

Les dificultats que comporta tot aquest procés les ha experimentat en pròpia carn el pobre Adrián. Amb sis anys d’edat, encara residia a l’Hogar. Els seus pares renunciaven a ell, però no permetien que fos donat en adopció. El nen no tenia altre desig que el que arribés el dia en què un pare se l’endugués a casa. El temps passava i les germanes es mostraven pessimistes respecte al futur del menut. Però, sortosament, a principis de gener del 2007 els pares biològics d’Adrián acceptaren que aquest fos donat en adopció i ara el nen es troba a Itàlia amb la seva nova família.

L’Hogar Virgen de la Esperanza amb les seves germanes entestades en la reconciliació, l’amor i la pau, duu amb tota la il·lusió del món aquesta missió de buscar pares i mares als nens de El Alto.

Una biblioteca per a l’orfenat.

L’estiu anterior, hivern pels bolivians, un grup d’estudiants, aprofitant la finalització dels seus estudis, decidiren dissenyar un projecte per a l’Hogar Virgen de la Esperanza. Es tractava de la creació d’una biblioteca infantil. Per això, es mogueren per tota Espanya recopilant llibres. Començaren trucant a les portes dels seus antics col·legis. La campanya portava per nom “Un llibre i un euro per a Bolívia”. El llibre havia d’estar en castellà, encara que molts nens el portaven en català, i l’euro era per a costejar les millores de la biblioteca un cop els llibres estiguessin ja a El Alto.

SENSE PARAULES, NOMÉS MIRADES

Quan algú del nostre anomenat primer món es desplaça a un país de l'anomenat tercer món, té en el seu interior certes expectatives que es veuen desbordades per la realitat particular que aquest viurà una vegada allí. Probablement, això va ser el que passà als quatre estudiants que se n'anaren a Bolívia amb l'objectiu de donar un cop de mà a l'Hogar.

Mai ha estat ni serà senzill explicar el cúmul d'experiències viscudes en un país en vies de desenvolupament, i més encara si el país en qüestió és el segon més pobre de tot Llatinoamèrica i si l'activitat es duu a terme en un dels barris més miserables del país.

Probablement les emocions, així com les conclusions particulars a les que s'arriba, mai podran ser expressades amb res més que una mirada.

Precisament, foren les mirades agraiades dels nens bolivians el que va fer entendre als quatre estudiants que la seva feina havia finalitzat i que, finalment, havia arribat el moment que la cooperació per al desenvolupament es fes realitat.

Però els problemes començaren a sorgir ràpidament. Com podien enviar llibres fins a l'altre costat de l'Atlàntic? Primer contemplaren l'opció més econòmica que seria la d'enviar els llibres en vaixell. Això tenia un inconvenient i és que si els llibres viatjaven per mar tardarien molt en arribar als 4.100 metres d'altura de l'altiplà bolivià. L'opció aèria no estava contemplada en un inici i és que els costos de l'enviament per avió eren molt elevats.

Per sort, una de les integrants del grup, la Yolanda, era amiga de l'Adolfo Domínguez, el gran dissenyador de moda. Aquest no es va interessar molt pel projecte però sí que ho va fer el seu germà, el també modista Javier Domínguez. Va ser llavors quan la salvació arribà al grup de recent llicenciats. El dissenyador de Purificación Garcia es va oferir a cobrir totes les despeses de l'enviament de manera totalment altruista. Els 4.000 llibres recollits en escoles, editorials, mitjans de comunicació, associacions... volaren ràpidament en les seves 84 capses direcció a l'Hogar Virgen de la Esperanza.

Una setmana després, els quatre voluntaris aterraven a l'aeroport de El Alto, embriagats pel *soroche* (mal d'altura).

Per sort, allà estaven les germanes esperant-los amb unes tassetes de mate de coca, saludable infusió per a combatre l'altura.

Els treballs a la biblioteca començaren a tota velocitat. Els infants del barri s'apropaven a veure l'enrenou que produïa el soroll de les caixes buides volant per les finestres de la biblioteca. Aquelles capses de cartró no duraven més que uns pocs segons al carrer, ja que de seguida un allau de persones es llençava sobre elles per a poder-les utilitzar en les seves respectives llars com a armaris.

El segon dia, la gent no tenia cap pudor en entrar a la biblioteca per veure què s'hi estava coent. I el cert és que quedaven astorats al veure tal quantitat d'il·lustracions, al veure tant color, al veure tanta lletra, al veure tant llibre. Els petits desordenaven les meticulosament classificades piles de llibres per l'afany de fer una ullada a tants d'ells com poguessin en el menor temps possible.

Volien endur-se els llibres a casa i dura era la feina de convèncer-los perquè no ho fessin i permetessin així que tothom gaudís del material. De totes maneres,

“I el cert és que quedaven astorats al veure tal quantitat d’il·lustracions, al veure tant color, al veure tanta lletra, al veure tant llibre”

la festa arribava quan, a les tardes, els infants dels col·legis de la zona entraven a la biblioteca per a estudiar. S’havia aconseguit l’objectiu abans de la consecució del projecte; la biblioteca s’havia convertit en un espai de consulta, d’estudi, fins i tot de distracció pels estudiants bolivians. Renunciaven al *cyber* per a submergir-se en la nova visió del món que els oferien tots aquells llibres.

Al cap d’un mes, la biblioteca estava classificada, ordenada i, fins i tot, hi havia una bibliotecària que se n’encarregava. La biblioteca obriria tots els dies les seves portes de 10 del matí a 7 de la tarda ininterrompudament. Els

estudiants catalans estaven molt orgullosos de la seva tasca, així que decidiren inaugurar-la convidant al bisbe de El Alto. Aquest donà la benedicció a la biblioteca i tots brindaren al més pur estil bolivià, o sigui, “challando a la pachamama”, el que significa donant de beure a la terra abans que a la gola.

Actualment, dos dels quatre estudiants estan preparant la creació d’una nova biblioteca, aquesta vegada a Estelí, Nicaragua. Ho faran a través del seu grup de narradors orals, *Vivim del Cuentu* i de tot aquell que vulgui col·laborar aportant llibres. Podeu contactar amb ells a través de la pàgina web www.vivimdelcuentu.org.

EL PUZLE

El projecte que vam fer a l’Alto (Bolívia) va ser com construir un petit puzle. Cada peça que aconseguíem encaixar es convertia en una immensa alegria. Mica en mica veiem com del no-res aconseguíem fer el puzle realitat. Una part molt important del projecte es realitzà a Barcelona, on anàvem trobant petites peces. Quan veiem que el projecte prenia forma i es feia realitat una alegria indescriptible ens donava forces per seguir trobant altres peces del puzle.

El dia que vam aterrar a El Alto el primer que vam voler fer fou veure amb els nostres propis ulls els llibres, no ens podíem creure que les 84 caixes de contes haguessin arribat i intactes! A partir d’aleshores tot va anar sobre rodes i encara ara hi segueix anat. El puzle que nosaltres vam començar, ara se segueix ampliant a Bolívia. La Biblioteca està oberta tot el dia, cada dia més nens i nenes la gaudeixen i l’aprofiten. D’un fet tant senzill com que algú d’aquí doni un llibre, en pot sortir una biblioteca en un altre lloc del món, en un lloc on quasi no saben ni què són els contes.

Noe Bofarull